

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δο. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταί ἀπὸ 15 Μαρτίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1900. Ὅρεϊλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διασπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ἥτις διωργανώθη ἐν Κρήτῃ μετὰ **Ἡ ἐκθεσις** πάροδον ἐνὸς καὶ ἡμίσεως περὶπου ἔτους ἀφ' οὗ ἀνέλαβε

τὴν διοίκησιν τῆς νήσου ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ἀποτελεῖ ἀληθὲς καὶ καταπληκτικὸν τεκμήριον τῆς προόδου τῆς συντελεσθείσης κατὰ τὸ βραχὺ τοῦτο χρονικὸν διάστημα. Ἐὰν παραβάλωμεν τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον ἐκεῖ κατὰστασιν, ἥτις παρσῦρει ἀενάως ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ τοῦ πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν, πρὸς τὴν ἐλευσίαν καὶ ἀπάνθρωπον τὴν πρὸ αὐτῆς, ἀμέσως διακρίνομεν ὅποσον εὐτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ Κρήτῃ συνταχθεῖσα ὑπὸ τὸ νῦν πολίτευμα καὶ τεθεῖσα ὑπὸ τὴν ἀσφαλὴ καὶ ἀμερόληπτον διοίκησιν τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου. Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχεν ἀσφάλεια οὐδεμία, οἱ χριστιανοὶ ἐφόνευον τοὺς ὀθωμανοὺς οἱ ὀθωμανοὶ ἐδόλοφόνουν τοὺς χριστιανοὺς, οἱ μὲν κατέστρεφον τῶν δὲ τὰ κτήματα, μητέρες ἐθρήνουν τὴν ἀπώλειαν τέκνων καὶ γυναῖκες τὴν δολοφονίαν προσφιλῶν συζύγων, ὅπου τέλος ἐκυριάρχει ἡ αὐθαιρέσις ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ τυραννία, δὲν ὑπάρχει νῦν οὐδὲν ἐκ τῶν τοιούτων· ἀπὸ μίαν ἄκραν τῆς νήσου ἕως τὴν ἄλλην ἐφαρμόζεται εἰς νόμος ἐξ ἴσου πρὸς τοὺς χριστιανοὺς καὶ τοὺς ὀθωμανοὺς· ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ νόμου τοῦτου καὶ τὴν σκιάν τοῦ ἡγεμόνος τῆς νήσου ἐκλήθησαν νὰ συμβιώσωσιν ἀδελφικῶς τὰ μέχρι χθὲς ἀλληλοσπαρασσόμενα δύο ἔχθρικά στοιχεῖα. Οἱ μετὰ 3—4 ἑτῶν ἀπουσίαν ἐπανερχόμενοι εἰς Κρήτην ἐκπλήσσονται πρὸ τῆς τάξεως καὶ τῆς προόδου καὶ δικαίως κατ' ἀρχὰς ὡς ὄνειρον φαντάζονται τὰς ἐπιτελεσθείσας προόδους. Ἄλλ' ἡ ἐκθεσις τὴν ὁποίαν ἡ ἡρώϊς τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν διωργάνωσεν εἶνε μία μικρὰ ἀπαρχὴ τῶν καρπῶν τοὺς ὁποίους θὰ παρουσιάσῃ βραδύτερον. Ἐντὸς τῆς τριετίας καθ' ἣν λήγει ἡ ἐντολὴ δι' ἧς περιεβλήθη ὑπὸ τῶν δυνάμεων ὁ πρίγκηψ Γεώργιος πολλὰ εἰσέτι θὰ ἐπιτελεσθῶσι καὶ ἐν γένει ἡ διοίκησις τῆς νήσου καὶ ἡ καθ' ὅλου πρόοδος τοῦ λαοῦ θὰ παρουσιάσῃ φαινόμενον ἐκτάκτως εὐγενὲς καὶ δυνάμενον νὰ ἐπισύρῃ τὴν συμπάθειαν ταῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ἐνῶ δὲ εἰς τὴν Κρήτην μέρος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ἀνέρχεται τὴν κλίμακα τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας, ἀλλαχοῦ πολυπληθεῖς χριστιανικοὶ πληθυσμοὶ ἀπὸ ἑτῶν πολλῶν διατελοῦντες ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπὶ τὰ χεῖρω βλέπουσι τρεπομένην τὴν ἐγγύριον διοίκησιν καὶ τὴν κατὰστασιν αὐτῶν ἐπιδεινومένην. Ἐκεῖ ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἐλευθερία εἶνε λέξεις ἐστερημέναι σημασίας. Ἡδύνατο ὅμως ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις νὰ ἀρυσθῇ παραδείγματα ἐκ τῶν περικυκλοῦντων αὐτὴν κινδύνων καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸ διοικητικὸν σύστημα οὐχὶ βεβαίως κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλων φιλελευθέρων κρατῶν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατὰ τρόπον ὅστις νὰ καθιστᾷ ἀνεκτὸν τὸν βίον. Ἡ ὁδὸς ἦν σήμερον

ἐτράπη ἡ Τουρκικὴ διοίκησις εἶναι πολὺ ἐπιφαλὴς καὶ θὰ προκαλέσῃ ταχέως κινδύνους ἀμέτρους, οἵτινες ἡδύνατο νὰ προληφθῶσιν καὶ νὰ ἀποτραπῶσιν. Ἐκ τινος τοιούτου προληπτικοῦ μέτρου τὰ θεμέλια τῆς ὀθωμανικῆς δυναστείας καθίσταντο ἐδραιότερα, οἱ δὲ ὑπ' αὐτὴν βιοῦντες πληθυσμοὶ εὐχαρίστως θὰ συνετέλουν εἰς τὴν ἐδραίωσιν ταύτην· ὡς ὅμως ἔχουσι τανὺν τὰ πράγματα οἱ κίνδυνοὶ τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους εἶνε πολλοὶ καὶ πολυεῖδεις· καὶ εἶνε μὲν ἐνδεχόμενον νὰ ἐκτραπῶσι μετὰ πάροδον ἑτῶν πολλῶν, οὐδέποτε ὅμως θὰ ἀποτραπῶσιν· πρὸς τὸν ἐρεθισμὸν τὸν ἐπικρατοῦντα εἰς τὸ χριστιανικὸν στοιχεῖον προστίθενται καὶ αἱ ἐνέργειαι τῶν νεοτούρκων ὧν ὁ ἀριθμὸς αὐξάνεται καὶ πολλαπλασιάζεται.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐτελεύτησεν ὁ Ἰω. Ἀργυριάδης ἐκ Φραγγάδων τοῦ Ζαγορίου καθηγητῆς καὶ σύμβουλος τῆς Ριζαρείου Σχολῆς εἰς τῶν ἀρίστων Ἡπειρωτῶν, διακρινόμενος διὰ τὰ πρὸς τὴν πατρίδα αἰσθήματα καὶ παρέχων πάντοτε ἑαυτὸν πρόθυμον προστάτην εἰς πάντα Ἡπειρώτην προστρέξαντα εἰς αὐτόν. Ἀντὶ πάσης ἄλλης βιογραφίας δημοσιεύομεν τὸν λόγον τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ κ. Ἀναστ. Διομήδους Κυριακοῦ εὐγλώττως καὶ πιστῶς ἐξυμνήσαντος τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐκλιπόντος πολυτίμου συμπατριώτου καὶ φίλου.

ΛΟΓΟΣ

Εἰς

ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΝ

ΥΠΟ

Α. ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Πανιερώτατε Δέσποτα.

Ἀξιότιμοι κύριοι σύμβουλοι.

Σεβαστὸν ἀρροατήριον.

Ἐνῶ ἀκόμη εἶναι νωπὸν τὸ χῶμα τοῦ τάφου, ὅστις περιέλαβε πρὸ μικροῦ τὸν νεκρὸν τοῦ ἀοιδίμου Θεοδοσίου Βενιζέλου, ἀνοίγεται σήμερον ἕτερος τάφος ἵνα περιλάβῃ τὸν νεκρὸν καὶ ἄλλου πολυφιλῆτου καθηγητοῦ τῆς ἡμετέρας σχολῆς καὶ συνάμα συμβούλου αὐτῆς τοῦ Ἰωάννου Ἀργυριάδου, ὁ θάνατος τοῦ ὁποίου δικαίως ἐδόθησεν εἰς βαθύτατον πένθος καὶ τοὺς συμβούλους αὐτῆς, οἵτινες στεροῦνται ἀρίστου συμβούλου. καὶ τοὺς καθηγητὰς αὐτῆς, οἵτινες ἀπώλεσαν ἐν αὐτῷ κράτιστον συνάδελφον, καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτῆς ἀπορφανισθέντας καθηγητοῦ δοκιμωτάτου, καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, δι' οὓς ἐξέλιπε πολῦτιμος συγγενὴς καὶ φίλος. Ὁ κώδων τῆς σχολῆς θρηνηδῶς ἤχων καὶ ἡ σημαία αὐτῆς μεσίστιος κυματίζουσα πενθίμως ἀνήγγελλον ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς σήμερον τὴν μεγάλην δι' αὐτὴν ἀπώλειαν. Εἰς ἐμὲ δὲ τὸν ἀπὸ τεσσαρακονταετίας φίλον του, τὸν ποτε συμμαθητὴν καὶ συμφοιτητὴν καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀπὸ τριάκοντα περίπου ἑτῶν συνάδελφον ἐν τῇ Ριζαρείῳ ταύτῃ σχολῇ, ἔλαχεν ὁ πικρὸς κλῆρος κατ' ἐντολὴν τοῦ συμβούλου τῆς σχολῆς καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ νὰ ἀποτείνω τὸν ὕστατον τοῦτον χαιρετισμὸν εἰς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ.

Τὸ εἰλικρινὲς πένθος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπο-

τετυπωμένον τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων τῶν περιστοιχιζόντων τὴν σοφὸν τοῦ πεφλημένου τούτου νεκροῦ, εἶναι πλέον ἢ δεδικοιολογημένον. Πενθοῦμεν διότι ἀπώλεσαμεν χρησιμώτατον ἄνδρα. Ὁ Ἰωάννης Ἀργυριάδης ὑπῆρέτησε τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ ἰδίως τὴν σχολὴν ταύτην πιστότατα, ἐξετέλεσεν ἐν γένει καθ' ἅπαντα τὸν βίον του μετὰ θρησκευτικῆς εὐσυνειδήσιας τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, καὶ διέπρεψε κατὰ πάντα τὰ στάδια αὐτοῦ.

Καὶ πρῶτον διέπρεψεν ὡς μαθητῆς. Καταγόμενος ἀπὸ Ζαγορίου τῆς Ἡπείρου, προωρίζετο ὑπὸ τῶν οἰκείων του ἵνα τραπῇ εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον μεταβαίνων εἰς Ρουμανίαν καὶ προσκολλώμενος παρά τινι θείῳ του. Ἀλλὰ ἡ ἀπὸ νεαρωτάτης ἡλικίας ἐν αὐτῷ ἀναφανείσα φιλομάθεια εἴλκυεν αὐτὸν μᾶλλον εἰς τὴν λατρείαν τῶν μουσῶν. Διὸ μεταβάς ἀπὸ τῆς γενεθλίου αὐτοῦ εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ ἐκεῖ τὰ πρῶτα γράμματα μαθὼν, ἦλθε μετὰ ταῦτα εἰς Ἀθήνας ἵνα τύχῃ ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως. Τῷ 1852 τῆς προστασίας ἀπολαύων τοῦ συγγενοῦ του ἀοιδίμου Γεωργίου Τισαμενοῦ, συμβούλου τῆς Ριζαρείου σχολῆς, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν ὡς ὑπότροφος, ὡς ὁποῖος διήλθε πάσας τὰς τάξεις αὐτῆς διαπρέπων πάντοτε μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του ἐπὶ εὐφύᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ χρηστότητι ἥθους. Τοῦτο ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως, ὅτε κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος ἀνετέθη αὐτῷ νὰ διδάσκῃ τὰ λατινικὰ ἐν τῇ μικρᾷ τῆς σχολῆς τάξει, ὅπως συνειθίζετο τότε, ἀνατιθεμένης πάντοτε τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου εἰς τὸν ἀριστον τῶν μαθητῶν τῆς πέμπτης τάξεως. Ἐπειτα εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς φιλολογικῆς σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἐγγραφεὶς τῷ 1857 ἠκροάσατο ἐπιμελέστατα τῶν πανεπιστημιακῶν μαθημάτων τιμώμενος πάντοτε ὑπὸ τῶν συμφοιτητῶν του ὡς εἰς τῶν ἀρίστων φοιτητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐνῶ συγχρόνως ἐξηκολούθει νὰ διδάσκῃ ἐν τῇ Ριζαρείῳ σχολῇ ὡς καθηγητῆς αὐτῆς. Μεταβάς μετὰ ταῦτα, ἦτοι κατὰ τὸ 1866, εἰς τὴν σοφὴν Γερμανίαν συνεπλήρωσε τὰς φιλολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐκμαθὼν ἀρίστα τὴν γερμανικὴν καὶ μυθεὶς τελείως, ὡς ὁλίγοι ἄλλοι, εἰς τὰ μυστήρια τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης.

Ἐπανελθὼν δὲ ἀπὸ τῆς ἐσπερίας οὕτως ἀρίστα συγκεκριημένος διωρίσθη ἀμέσως τῷ 1870 πάλιν καθηγητῆς τῆς Ριζαρείου σχολῆς ἵνα διδάσκῃ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ὡς ὁποῖος διετέλεσε μέχρι τοῦ θανάτου του, διδάξας ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη. Πόσον διέπρεψε καὶ ὡς καθηγητῆς ὁ Ἰωάννης Ἀργυριάδης, περὶ τούτου εἰμὲθα πάντες ἡμεῖς μάρτυρες, ὅσοι ἠκολούθησamen ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἐπιτυχὴ ἐργασίαν του, ἥτις καὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν του ἐκκηρύσσεται καὶ κατ' ἔπος κατὰ τὰς δημοσίας ἐξετάσεις τρανῶς ἀπεδεικνύετο. Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ πάντοτε παρουσιάζοντο ἀρίστα διδαγμένοι τὰ ἑλληνικὰ τὰ παρ' αὐτοῦ διδασκόμενα. Πόσον ἐνεβάθυνεν ὁ Ἰωάννης Ἀργυριάδης εἰς τοὺς ἑλληνας συγγραφείς, πόσον εἰσέδυνεν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, πόσον ἐν γένει ἦτο κάτοχος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐδειξε καὶ δι' ὧν ἐδημοσίευσεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φιλολογικῶν διατριβῶν του, ἰδίως δὲ διὰ τῶν κριτικῶν του διορθώσεων εἰς τὸν Θεουκιδῆ καὶ εἰς τὰ Πολιτικά τοῦ Ἀριστοτέλους, ὧς ἐξέδωκεν ἐν τῇ «Ἀθηνᾷ», τῷ περισπούδαστῳ φιλολογικῷ περιοδικῷ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιστή-

— Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ἡμέτερος Πολ. Πράκτωρ, τηλεγραφικῶς ἀγγέλλειν εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐσπερικῶν ὑπουργεῖον ὅτι ἐν Τξέδῳ ἐγένοντο δύο κρούσματα πανόλους. Ἐνεκα τῆς διαλεύσεως ἐκείνῃ προσκυνητῶν Ὁσσημανῶν τὸ σύστημα Μέκκιν, πρέσβος γεννάται ἡμῶς τὸ ἀποστήνα λαθὴ διασπάσει.— Ὁ κ. Γεννάδιος ὁ ἀποσταλεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπως ἀντικαταστήσῃ προσκυνητῶν τὸν κ. Γρυπάρη, ἔλαβε τὴν ἐντολὴν παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσπερικῶν, ὅπως ἐξακριβώσῃ ἀν ἀληθείᾳ τὸ διαδοθέν, ὅτι τινὲς τῶν

προξένων ἐν Αἰγύπτῳ, ὅσοι κατέγραφον τὴν περιουσίαν τοῦ αἰμνήστου Ἀβέρωφ, ἐπληρώθησαν τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον ποσόν, ἢ ἑλαβον περισσότερα τῶν νομίμων. Ἐὰν τοιοῦτό τι ἐξακριβωθῇ, οἱ πρόξενοι θὰ κληθῶν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ πλεονάζον ποσόν, τὸ ὅποιον ἔλαβον, παρὰ τὸν νόμον, καὶ θὰ τιμωρηθῶν πρὸς τοῦτο; διότι παρέβησαν τὰ διατεταγμένα. Διότι ὑπολογίζεται, ὅτι πολλὰ χρήματα ἐσπαταλήθησαν γενναιοδωρότατα εἰς ἐκτιμητάς, δικηγόρους καὶ προξένους ἐπὶ περιουσίας, ἥτις δὲν ἀνήκει μόνον εἰς ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ εἰς διάφορα ἑλληνικά ἱδρύματα, τὰ συμφέροντα τῶν ὁποίων προασπίζει τὸ Κράτος. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀπέστειλε πρὸς τινῶν ἡμερῶν εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν πῖνακα, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι αἱ ἐργασίαι καὶ αἱ εἰσπράξεις εἰς τὰ πλεῖστα καὶ μάλιστα τὰ σπουδαιότερα καπνεργαστήσια τοῦ κράτους, ἐμειώθησαν κατὰ τοὺς μῆνας Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον ἔ. ἔ., ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἀντιστοιχοῦς μῆνας τοῦ 1899, κατὰ δραχ. 117.593.15. Ἡ μεγάλη αὕτη μείωσις ἀποδίδεται εἰς τὸ λαθρεμπόριον τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ σιγαροχάρτου. — Ἡ ἐπιτροπὴ ἡ ἐργαζομένη πρὸς καταρτισμὸν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπεράτωσε τὸ πρῶτον τεῦχος τὸ ὅποιον περιλαμβάνει τὰς γενικὰς Ἀρχάς αὐτοῦ. Τὸ τεῦχος τοῦτο ἐτυπώθη ἤδη ἐπὶ ὠραίου χάρτου καὶ διανεμήθη εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν νομομαθεῖς, πρὸς μελέτην. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐλπίζει, ὅτι μέχρι τοῦ Νοεμβρίου ἢ Ἐπιτροπὴ θὰ ἔχη περατώσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς συντάξεως ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὅπως ὑποβλήθῃ εἰς τὴν Βουλὴν. — Ὁ ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴς ἀνήγγειλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ὅτι ἐπὶ πλήρη συμφωνία ἐπὶ τῶν προταθέντων ὄρων ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Κυβερνήσεως εἰς τὸν διάσημον γερμανὸν καθηγητὴν τῆς γυμναστικῆς κ. κ. Πάρεκ. Ὁ μετακαλούμενος ἐνταῦθα ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ τὴν ἐποπτείαν ὄλων τῶν Γυμνασίων τῶν Κράτους εἶνε ἐξοχότης εἰς τὰς ἐλευθέρους καὶ ὀργανικὰς ἀσκήσεις, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι θὰ ὠφελήθωσιν πολὺ ἐξ αὐτοῦ καὶ οἱ ἡμέτεροι γυμνασταί. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἀστυνόμους Ἑρμιόνης, Ἀμφίσης καὶ Κυπαρισσίας ἀρκετὴν ποσότητα πετρελαίου τὴν ὁποίαν θὰ διαθέσουν διὰ τὴν

καταστροφὴν τῶν ἀκρίδων, αἵτινες κατὰ τὰ ἐκεῖθεν τηλεγραφήματα ἐνεφανίσθησαν ἀπὸ τινος προξενούσαι καταστροφάς. — Τὸ Διευθυντήριον τοῦ Ναυστάθμου ἀνήγγειλε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ὅτι ὅτι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἀνεκαλύφθησαν χθές ὑπὸ τῶν δυτῶν τρία πτώματα ἐκ τῶν θυμάτων τῆς ἐκρήξεως τοῦ τορπιλλοδόλου 12. Τὰ πτώματα ταῦτα ἀνασυνθέντα ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν ναύτην Δ. Σκοτάδην, τὸν θερμαστὴν Μανετόπουλον καὶ τὸν ναύτην Κοσμᾶ Μπρετάνον τοῦ ὁποίου τὸ πτώμα ἀνευρέθη ἀνευ κεφαλῆς.

— Ὁ Νομάρχης Τρικκάλων διὰ τηλεγραφημάτων τοῦ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ἀνήγγειλεν ὅτι τὰ γραφέντα εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ καταστροφῶν, αἵτινες συνέβησαν ἐκ τῆς πλημμύρας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Τρικκάλων εἶνε φαντασιώδης καὶ παρεστάθησαν ὑπερβολικῶς, Αἱ ζημίαι εἶνε ἐντελῶς ἐλάχισται καὶ ἀσήμαντοι ἢ δὲ βροχὴ δὲν ἐπέφερεν ἄλλο τι ἢ τὴν αὐξήσιν τῶν ὑδάτων τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν χειμάρρων. — Ὑπεγράφη τὸ διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐγκρίνεται ὁ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθεὶς νόμος τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς — Συνόρων τὸ δὲ κείμενον τῆς σχετικῆς συμβάσεως δημοσιεύεται ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τῆς Ἑρμ. τῆς Κυβερνήσεως. Κατόπιν τούτου μόλις παρέλθῃ ἡ ὁρισθεῖσα προθεσμία ἡ ἐταιρεία Μπατινιόλ θὰ ἀρχίσῃ τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας πρὸς στρώσιν τῆς γραμμῆς χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ ὡς ἐγγράφμεν τὸ πέρας τοῦ Τρανσβαλινοῦ πολέμου. — Ὁ σταθμάρχης Ραφάνης τηλεγραφεῖ ὅτι Τοῦρκοι στρατιῶται εἰσελθόντες εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἐκλεῖψαν ἐκ τοῦ παρὰ τὴν αὐτόθι λίμνης ἰχθυοτροφείου δύο λέμβους !!! καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη ἀξίας 600 δραχμῶν. Ὁ σταθμάρχης προέβη εἰς τὰς δεούσας παραστάσεις πρὸς τὸν τοῦρκον σταθμάρχην ἀπαιτήσας τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀρπαγέντων. — Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἑλασσῶνος οἱ Τοῦρκοι ἔχοντες τὴν ἰδέαν ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ εἰσβολὴ ἀνταρτῶν εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος λαμβάνουν ἐκτακτὰ μέτρα πρὸς φρούρησιν τῶν συνόρων. Οὕτω εἰς λόγος ἐκ τοῦ τάγματός τῆς Αἰκατερίνης περιπολεῖ νυχθημερὸν ἀπὸ τῆς παραλίας τῶν Ἀγ. Θεοδώρων μέχρι τῆς τοῦ Λιτοχωρίου. Ἐπιπλέον ὁμοίως ἀπόσπασμα ὑπὸ ἀξιωματικὸν περιπολεῖ καθ' ὅλην τὴν παραλίαν Πλαταμῶ-

νος. Πρὸς παρεμπόδισιν δὲ καὶ ἐνδεχομένης ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰσβολῆς τουρκικῶν τορπιλλοδόλων περιπολεῖ ἀδιακόπως ἀπὸ Θεσσαλονίκης μέχρι Πλαταμῶνος καλὰ θὰ κάμουν νὰ λάβουν τὰ ἰδια μέτρα καὶ ἐν Ἡπείρῳ. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν διέταξε τὸ διευθυντήριον τοῦ Ναυστάθμου ὅπως προετοιμάσῃ ταχέως τὴν «Μυκάλην» πρὸς πλοῦν. Ἡ «Μυκάλη» θὰ τεθῇ ὑπὸ διαταγὰς τοῦ Διαδόχου, ὅστις φαίνεται θὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Γερμανίαν ἅμα τῇ ἐκ Κερκύρας πανόδῳ τῆς Βασ. Οἰκογενείας. — Ὁ Βασιλεὺς ἐν Κερκύρᾳ συνεχάρη τὸν εἰσαγγελέα τῶν Πρωτοδικῶν κ. Γαλιότσαν διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ εἰς Εἰσαγγελέα τῶν Ἑρετῶν. Ἡ Α. Μεγαλειότης προσέθηκεν ὅτι ὑπέγραψε τὸ Διάταγμα τῆς προαγωγῆς τοῦ πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἀθηνῶν. — Αἱ Θεσσαλικάι ἐφημερίδες ἀναγγέλλουν μεγάλην δωρεάν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης πρὸς τὸ νοσοκομεῖον Βόλου. — Εἰς τὴν Κέρκυραν ἐφθάσε χθές ὁ Μίγας Δουξ Γεώργιος συγγενὴς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης. Κατέλυσε παρὰ τῇ Βασ. Οἰκογενείᾳ.

Ἀφίκετο ἐκ Κων/πλεως ὁ κ. Βασίλ. Ζώνις καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ρουφίαν τοῦ Παργονίου καὶ ὁ κ. Θωμάς Ι. Οἰκονομίδης διὰ Λάμπου.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἄνω Σουδεῖν ὁ κ. Σπυρίδων Μπίλιος ἱατρός, εἰς Καβάλλαν ὁ ἐκ Δοβρῆς κ. Παντελής Κολοκύθας, εἰς Ἰωάννινα ὁ ἐκ Πακίγκου κ. Μιχαὴλ Παπαθανασίου καὶ ὁ ἐκ Ζίτσης κ. Χριστοδούλος Πράσιος ξενοδόχος.

— Ἀφίκετο ἐκ Σμύρνης ὁ ἐκ Κοκουλίου κ. Δημήτριος Φερσάλης, ἐκ Ν. Ζιλὶ ὁ κ. Νικόλαος Κατελῆς καὶ ἀνεχώρησε διὰ Κάτω Σουδεῖν καὶ ἐκ Κων/πλεως ὁ κ. Πρίγκος καὶ ἀνεχώρησε διὰ Κόνιτσας.

— Ἀφίκετο ἐκ Πρεβέζης ἡ Κυρία Βασιλικὴ Γκροτῆ μετὰ τῆς ἀνεψίας τῆς Κούλας Σ. Μπρίτζου.

— Ἀπεβίωσε τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα καὶ ἐτάφη ἐν Ἀρτῇ ὁ ἐκ Καλαρρυτῶν Α. Μπισδοῦνης εἰς τῶν τὰ πρῶτα φερόντων καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη χρηματιστὴς δῆμαρχος Καλαρρυτῶν.

— Ἠγγέθη ἐκ Τρικκάλων ὁ θάνατος τοῦ Ἀσπρίου Οἰκονόμου τελειοφίτου τῆς νομικῆς ἐκ Σμαρίνης ἀδελφοῦ τοῦ δημοτικοῦ ἱατροῦ κ. Δημ. Οἰκονόμου. Ὁ ἀτυχὴς νέος ἔπεσε θύμα τοῦ τελευταίου πολέμου, εἰς τὰς κακουχίας τοῦ ὁποίου ὑπηρετῶν ὡς λοχίας τῶν εὐζώνων ἔλαβε τὸ σπέρμα τῆς καταστρεπτικῆς νόσου, ἥτις ὠδήγησε τὴν εὐγενὴ του ὑπαρξιν εἰς τὸν τάφον. Ὁ θάνατος τοῦ κατέβλησε πάντας ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν, ἰδίως δὲ τοὺς πατριώτας τοῦ τῶν ὁποίων ἦτο σέμνωμα. Συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τίτες ἦλθον κατὰ τὸν Μέσον Αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι.

§ α'. Τὸ ζήτημα τοῦτο πολὺ ἐνέχει τὸ ἐνδιαιφέρον οὐ μόνον διὰ τὸ καθόλου ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ μέρος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς λύσεως διαφόρων ἐθνολογικῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀφορῶσι τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ὡς εἶνε τὸ λεγόμενον «Ἀλβανικὸν Ζήτημα» ἰδίᾳ.

§ β'. «Διὰ τί δὲν συνεφώνησαν οἱ Ἀλβανολόγοι εἰς τὴν κατάταξιν τῆς Ἀλβανικῆς;» «Διὰ τί δὲν ἐλύθη εἰσέτι τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀφοῦ πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι φιλόλογοι πολλαχῶς ἐζητήσαν τὰ τῶν Ἀλβανῶν, καὶ ἀφοῦ ἤδη ὄχι μόνον τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἰνδοευρωπαϊκῶν γλωσσῶν ἡ κατάταξις ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ τοσούτων ἄλλων μεμακρυσμένων εἴτε χρόνῳ, εἴτε χώρῳ, νεκρῶν καὶ ζώων;» «Αἰτία τούτου, νομίζομεν, εἶνε, ὅτι δὲν δύνανται νὰ εὕρωσι τὴν ἀπαιτουμένην σχέσιν καὶ συγγένειαν αὐτῆς πρὸς τὰς τῶν πέριξ λαῶν, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Λατίνων καὶ τὴν ἀνάλογον διαμόρφωσιν» κτλ. Τρόντι εὐλογοςφανῆς ἡ αἰτία αὕτη ἄλλ' ἀμέσως διεγείρεται φυσικῶς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐπιστήμονος ἡ περιέργεια νὰ ἐρωτήσῃ πάλιν «διὰ τί δὲν δύνανται νὰ εὕρωσι τὴν σχέσιν καὶ συγγένειαν ταύτην πρὸς τοὺς πέριξ λαούς, Ἑλλήνας καὶ Λατίνους;» μήπως στεροῦνται τῆς ἀναλόγου μεθόδου; μήπως στεροῦνται στοιχείων τινῶν, συντελούντων καὶ συμβαλλομένων εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἀπορήματος τούτου; διότι βεβαίως, ἂν μὴ δύναται τις ἐπιστήμων νὰ λύσῃ ζήτημά

τι, δύοιν θάτερον συμβαίνει, ἢ μεθόδου στερεῖται ἀναλόγου ἢ μέσων, ὀδηγούντων ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς λύσεως, καὶ ἐν ἐτέροις ὁροις, ἐλλείπει ἢ ἀνάλογος ἐπιστημονικὴ ὕλη, ἢ κατ' εὐθὺν λόγον ἄγρουσα πρὸς τὴν ἐπιτυχὴ λύσιν τοῦ ζητήματος, καὶ ἔως οὗ περισυναχθῇ αὕτη ὑπὸ ἐπιδεξίων χειρῶν, ἢ λύσις μέλλει κυμαίνεσθαι ποτὲ μὲν δεξιᾷ, ποτὲ δ' ἀριστερᾷ, τῶν ἐπιστημόνων ἄλλου ἄλλην γνώμην, καὶ ἄλλου ἄλλην ἀποφαινομένων. ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας ἔχει, ἵνα κατὰ Λουκιανὸν εἴπωμεν.

§ γ'. Τί λοιπὸν στεροῦμεθα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος, μεθόδου ἢ μέσων, συντελούντων πρὸς τὸν σκοπὸν, ἢ ὕλης ἐπιστημονικῆς ἀναλόγου;

Ἡ ἐπιστήμη σήμερον δὲν στερεῖται, ὡς γνωστόν, οὔτε μεθόδου οὔτε μέσων, στερεῖται ὅμως ἀναμφιβόλως ἀναλόγου ἐπιστημονικῆς ὕλης, χορηγησούσης τὴν κλεῖδα τοῦ ζητήματος, καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἀλβανολόγοι, διατελοῦσιν ἀσύμφοροι, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι φιλόλογοι, καίτοι σπουδάζαντες τὰ τῶν Ἀλβανῶν, δὲν ἠδυνήθησαν εἰσέτι νὰ λύσωσι τὸ ζήτημα τοῦτο.

§ δ'. Καὶ πόθεν προέρχεται ἡ στερήσις αὕτη; Τὰ τῶν Ἀλβανῶν καίτοι ἐξετασθέντα πολλαχῶς, ἐν αὐτῇ αὐτῶν τῇ ἐστὶα εἰσέτι δὲν ἐζητάσθησαν ἐπιτοπίως ὑπὸ ἐγγυρίων ἐπιστημόνων κατὰ πολλὰς καὶ διαφόρους ἐποφάσεις ὑπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους φάσεις ἐν τῇ κυρίῳ Ἀλβανίᾳ, τῇ Ἰλλυρίᾳ, κατ' ἐπιφανείαν ἐζητάσθησαν τὰ πράγματα, κατὰ βάθος καὶ πλάτος ὅμως ἀκόμη οὐ. Εἰσέτι δὲν συνεβουλευθῆσαν π. χ. αὐτοὺς τοὺς Ἀλβανούς πῶς ὀνομάζουσιν αὐτοὶ ἑαυτούς; πῶς ὀνομάζουσι τὴν πατρίδα αὐτῶν; καὶ πόθεν προήλθον τὰ ὀνόματα «Ἀρ-

βανιτιά» καὶ «Ἀρβανίτης»; καὶ ἂν ταῦτα, μερικώτερα ὄντα τὸ κατ' ἀρχάς, κατήντησαν ὁσπερον γενικώτερα, καὶ οὕτως ἐξεκίνησαν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐθνέσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τούτω τῷ ὀνόματι ἀποκαλοῦσιν αὐτοὺς, ἐν ᾧ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦνται χρῆσιν ἐιδικῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων «Σκιπιρί» καὶ «Σκιπιτάρ». Δὲν ἐζητάσθησαν εἰσέτι ἐν λεπτομερείᾳ καὶ ἐπιστημονικῇ ἀκριβείᾳ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ ἡ γλωσσικὴ ὕλη καθ' ἅπαντα τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα τῶν Ἀλβανῶν, ὅπως δ' ἡ ποίησις αὐτῶν ἢ φυσικῇ οὔτε καὶ ἐθιχθῇ, ἐν ᾧ εἶνε τόσον ὠραία, καὶ τόσον θελκτικὴ, οὔτε οἱ μῦθοι ἅπαντες περισηνήθησαν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἀλβανικῇ Μελλισσῇ Ἀλεξανδρείας ὑπὸ Α. Μήτκου ἐκδοθέντων τοιούτων, ἅτινα ὁ δεινὸς Μегей μετέφρασε καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Archiv für Litt. Geschichte ἰδε Δελτ. Ἱστορ. καὶ ἐθνολ. τῶν Α' τεύχος Α' σελ. 167. μὴν. Ἰουλ. 1883. Ταῦτα καὶ ἄλλα ἀκόμη χρῆζουσιν ἐρεύνης μακρᾶς ἐπιτοπίων ὥστε πολὺ μακρὰν ἐστὶ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος διατελούμεν καὶ μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἐργασία εἰσέτι ὑπολείπεται.

Διὰ ταῦτα ἀποπέσω ἐνταῦθα νὰ θίξω ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω ζητήματα ἀλλ' ἐν συντομίᾳ διότι οὔτε καιρὸν ἔχω, οὔτε ἡ «Φωνὴ» περὶ τοῦ ζητήματος τοῦτο ἐπιτρέπει πολυσελίδους καὶ μακρὰς πραγματείας, ὡς ἀπατῇ ἡ φύσις τοῦ προκειμένου ἐπιστημονικοῦ θέματος.

§ ε'. Καὶ πρῶτον περὶ τοῦ ὀνόματος «Ἀρβανιτίας» οὐχὶ Ἀλβανία ὡς συνήθως λέγεται παρὰ τοῖς λογίοις.

(ἀκολουθεῖ)